

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.719 van 12 september 2016
in de zaak A. 214.782/XIV-36.201**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johannes Baelde
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Werfstraat 91
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 januari 2015, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 135.200 van 17 december 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking
nr. 11.094 van 11 februari 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat RigtjeJeeninga, die *loco* advocaat Johannes Baelde verschijnt voor verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster dient op 2 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De

staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 30 januari 2014 zonder voorwerp.

Op 18 februari 2014 stelt verzoekster tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 17 december 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 9*bis* en 39/65 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 5, 9 en 10 van het verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New-York op 20 november 1989 (hierna: het IVRK), van artikel 149 van de Grondwet en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

Verzoekster betwist in een eerste middelonderdeel de vaststelling in het bestreden arrest dat zij het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring zou ontberen omdat de dienst Vreemdelingenzaken over een dermate gebonden bevoegdheid zou beschikken dat aan verzoekster geen machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Het aan verzoekster, haar kinderen en haar ex-partner op 10 augustus 2012 gegeven “bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod” vormt geen onoverkomelijk bindend beletsel voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Zeer concreet werd

immers op 1 maart 2013 een F-kaart gegeven aan de ex-partner van verzoekster (vader van de kinderen) en op 15 maart 2013 een verblijfsmachtiging met inschrijving in het vreemdelingenregister aan de kinderen zelf. Volgens verzoekster is de motivering waarmee haar gebrek aan belang wordt vastgesteld derhalve niet correct en faalt ze naar recht. Verzoekster benadrukt dat, zelfs indien het toch om een gebonden bevoegdheid zou gaan, de dienst Vreemdelingenzaken ook dan de hogere rechtsnormen moet naleven zoals het IVRK, het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster wijst in een tweede middelonderdeel betreffende het recht van verdediging op de inhoud van haar verzoek om te worden gehoord van 6 oktober 2014, ingediend na de met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet genomen beschikking van 24 september 2014. Te dezen gaat het niet om een op het eerste gezicht eenvoudig dossier waarin een mondeling debat geen meerwaarde heeft en bovendien moet in het debat rekening worden gehouden met hetgeen is uiteengezet in het verzoek om te worden gehoord. Zo had verzoekster in het verzoek om te worden gehoord onder meer verwezen naar een schrijven van de dienst Vreemdelingenzaken van 20 maart 2014 waarin de relativiteit wordt aangetoond van het standpunt als zou de dienst Vreemdelingenzaken niet anders kunnen beslissen bij een geldend reisverbod. Door deze argumentatie uit het debat te weren, werd verzoeksters recht op verdediging geschonden.

Verzoekster betwist in een derde middelonderdeel de stelling in de beschikking van 24 september 2014 dat in het verzoekschrift tot nietigverklaring enige uiteenzetting zou ontbreken omtrent de wijze waarop de artikelen 3, 5, 9 en 10 van het IVRK zouden zijn geschonden. In het inleidend verzoekschrift staat immers dat een repatriëring “ontegensprekelijk in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen (inzonder artikel 8 EVRM en de overeenstemmende bepalingen van het IVRK zijnde art. 3, 5, 9 en 10 IVRK) doordat zulks ofwel een scheiding tussen moeder en kinderen zou incorporeren, dan wel een scheiding tussen vader en kinderen zou incorporeren”. De

disproportionele aantasting van het gezinsleven zit volgens verzoekster in het gegeven dat verzoekster ofwel zonder haar kinderen naar Kameroen moet gaan om er een opheffing van het inreisverbod te vragen ofwel met haar kinderen daartoe naar Kameroen moet gaan waarbij dan een onherstelbare breuk met de vader optreedt. Verzoekster acht de suggesties in het bestreden arrest om de opheffing van het inreisverbod vanuit Kameroen te vragen strijdig met de door verzoekster ingeroepen bepalingen uit het EVRM en het IVRK. Verzoekster heeft in het inleidend verzoekschrift ook verwezen naar een vonnis van de arbeidsrechtbank van Antwerpen van 9 januari 2014 en er letterlijk uit geciteerd wat de aangehaalde bepalingen uit die verdragen betreft.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat haar kinderen ook vermeld stonden op het inreisverbod en wel een verblijfsstatuut hebben gekregen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 10 augustus 2012 niet langer uitvoerbaar is en impliciet is verdwenen uit het rechtsverkeer. Er was dus geen verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod nodig. Verzoekster laat ook nog gelden dat een verblijfsvergunning aan haar ex-partner werd gegeven en dat vader en moeder op dit punt niet verschillend kunnen worden behandeld gezien het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel.

Beoordeling

Het eerste middelonderdeel

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in

feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Met haar kritiek dat de motivering van het bestreden arrest “niet correct” is en “faalt naar recht” omdat zij wel over het vereiste belang zou beschikken, betwist verzoekster de juistheid van de gegeven motieven doch toont zij geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

Het eerste middelonderdeel is in die mate ongegrond.

7. Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 51-2479/001, 118)

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

8. Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beschikking van 24 september 2014, waarnaar het bestreden arrest verwijst, het gemis aan het vereiste belang bij een beroep tot nietigverklaring vast omdat “verweerder [...], ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders [vermag] dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat - vast te stellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, § 4, van de vreemdelingenwet), *quod non*, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden”. Hij overweegt verder dat het “verzoekster vrij [staat] de aanwezigheid van haar kinderen in België en het gegeven dat zij het ouderlijk gezag over deze kinderen heeft, in te roepen om een opheffing of opschorting van haar inreisverbod - overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziene procedure - te bekomen.”

9. Artikel 9*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. Artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod, in navolging van artikel 2, 4°, van richtlijn 2008/115, als de beslissing “waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden”. Naar luid van artikel 74/12, § 1, kan de minister of zijn gemachtigde “het inreisverbod opheffen of opschorten om humanitaire redenen” en moet de vreemdeling zijn

gemotiveerde aanvraag hiervoor indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland, “behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen”.

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet geschonden door te stellen dat verzoekster niet over het wettelijk vereiste belang beschikt bij haar beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarmee haar met toepassing van die bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf “zonder voorwerp” werd verklaard. De in dergelijke aanvraag bedoelde “buitengewone omstandigheden” betreffen de omstandigheden die het verantwoorden die aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België van de aanvrager en niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Ten gronde betreft het een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die kan worden toegekend, doch geen recht op verblijf dat moet worden erkend noch een vorm van internationale bescherming.

Verzoekster gaat voorbij aan de definitie van artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een inreisverbod naast een verbod om het Rijk binnen te komen ook een expliciet verbod inhoudt om er te verblijven. Artikel 74/12, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet bovendien een specifieke mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in het bestreden arrest uitdrukkelijk op deze laatste mogelijkheid.

Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze vaststellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is om op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zodat ook een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing slechts tot een nieuwe weigering van die aanvraag zou kunnen leiden en zodat

verzoekster geen belang heeft bij de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing.

De vraag of in de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden gesteld dat de aanvraag ingevolge het bestaande en definitief geworden inreisverbod“zonder voorwerp” was, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en kan de strekking van het bestreden arrest dus niet hebben beïnvloed.

Het eerste middelonderdeel is in die mate ongegrond.

11. Verzoekster is van oordeel dat ook bij een gebonden bevoegdheid, dit is een noodzakelijke weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf, de aangehaalde bepalingen uit het IVRK, het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten worden nageleefd en zij citeert daartoe een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het bestreden arrest wordt enkel uitspraak gedaan over de wettigheid van de weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, doch niet over de wettigheid van een verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoekster en/of haar kinderen. Een eventuele schending van de aangehaalde verdragsbepalingen is derhalve niet aan de orde.

Het eerste middelonderdeel is in die mate niet-ontvankelijk.

12. Verzoekster werpt in de memorie van wederantwoord voor het eerst een mogelijke schending van het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel op. Zij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was deze kritiek in het verzoekschrift tot cassatie op te werpen.

Het eerste middelonderdeel is in die mate niet-ontvankelijk.

Het tweede middelonderdeel

13. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het recht op verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt in de versnelde procedure van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet dus gewaarborgd door de mogelijkheid voor de partijen om te vragen dat zij worden gehoord en om dan op de terechtzitting hun kritiek op de in de beschikking opgenomen grond mondeling uiteen te zetten. Zij kunnen desgevallend vragen dat hun opmerkingen en verklaringen in het proces-verbaal van de zitting worden vermeld.

Te dezen was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er dan ook niet toe gehouden te antwoorden op de argumentatie in verzoeksters ter post aangetekende brief van 6 oktober 2014 waarmee zij vraagt te worden gehoord. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting van 27 november 2014, waaruit in het bestreden arrest wordt geciteerd, blijkt dat verzoekster heeft gesteld “dat zij haar belang ontleent aan de schending van hogere rechtsnormen, meer bepaald artikel 8 EVRM en de artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag”. Deze argumentatie wordt in het bestreden arrest beantwoord, doch uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoekster op de voormelde terechtzitting nog andere elementen heeft aangevoerd waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te antwoorden. Verzoekster toont derhalve geen schending aan van het recht van verdediging of van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

Het derde middelonderdeel

14. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt soeverein of de voorgehouden schending van de in een middel ingeroepen bepalingen voldoende concreet is uiteengezet in een verzoekschrift tot nietigverklaring, voor

zover althans geen betekenis aan het verzoekschrift wordt toegekend die niet overeenstemt met de bewoordingen ervan.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beschikking van 24 september 2014 vastgesteld dat in het verzoekschrift “enige uiteenzetting ontbreekt omtrent de wijze waarop de artikelen 3, 5, 9, en 10 van het Kinderrechtenverdrag zouden zijn geschonden” en dat het louter aanhalen van de draagwijdte van de verdragsbepalingen, het verwijzen naar de aanwezigheid van de kinderen in België en het vervolgens stellen dat “het duidelijk is dat de *in casu* afgeleverde beslissing manifest een inbreuk vormt op de verdragsrechtelijke bepalingen” niet volstaan om op voldoende concrete wijze een schending van deze bepalingen aan te nemen. Deze beoordeling is niet in strijd met de bewoordingen van het desbetreffende middel in het verzoekschrift tot nietigverklaring en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door hetgeen verzoekster in de feitelijke uiteenzetting van het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft vermeld. Verzoekster gaat niet in op de vaststelling in het bestreden arrest dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

Conclusie

15. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

16. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoekster te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoekster als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk

onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Carlo Adams,

staatsraad,

Kaat Leus,

staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques